

„Men saa er De jo næsten . . . saa er De vel egentlig Socialist,“ ytrede Fru Hassing; hun sad med Fingren under Hagen og saa tankefuldt op mod et Hjørne af Loftet.

„Om jeg er Socialist eller ikke, skal jeg saamænd ikke nøje kunne sige. Dersom de Anskuelser, jeg her har udtalt, er socialistiske — nu ja, saa er jeg Socialist. Jeg lader mig ikke skræmme af den Benævnelse!“

„Hvad siger han? . . . Siger han Socialist?“ stammede Jægermesteren og lagde sig igen ned imod Søsteren, hvis Beskæftigelse i det hele syntes at være den at hænge ved hans Øre som en levende Høretragt.

„Men De maa dog virkelig indrømme, Hr. Pastor,“ — tog nu Doktoren til Orde — „at Folket — saadan i Almindelighed taget — i mange Tilfælde slet ikke véd eller er i Stand til at danne sig nogen Dom om, hvad der er til dets eget Bedste. Dertil fordres dog i mange Tilfælde Forudsætninger — Kundskaber, Erfaringer o. s. v. — som f. Eks. en Arbejdsmand paa Landet ganske og aldeles mangler. Naturligvis findes der mange udmærkede Undtagelser — det skal jeg, Gud bevares, aldrig benægte; paa ingen som helst Maade benægte; — men ganske i Almindelighed kan man